

“Sabem perfectament què estan fent”

Ahmad Chalabi, de 69 anys, es va fer famós per ser l'home que va lliurar informació falsa sobre la suposada possessió d'armes de destrucció massiva de Saddam Hussein abans de la invasió nord-americana de 2003. Chalabi ha negat aquesta responsabilitat durant molt de temps. Recentment, se'l va veure com a un possible successor del primer ministre iraquí, Nuri al-Maliki, però finalment es va designar a Haidar al-Abadi, que va assumir el càrrec a principis de setembre.

—Els combatents de l'Estat Islàmic han arribat prop de Bagdad?

—Són a 26 quilòmetres. Això vol dir que estan amenaçadorament a prop, però de moment la situació és tranquil·la i l'Estat Islàmic no ha fet més avanços cap a Bagdad. Gràcies a Déu.

—Creu que atacaran?

—Fa temps que els extremistes han portat el seu terror a Bagdad. L'Estat Islàmic ha enviat terroristes suïcides, han detonat explosius davant les nostres cases. Li podria ensenyar parts d'un cotxe bomba que van caure sobre la meua teulada no fa gaire. Però l'Estat Islàmic no intentarà atacar Bagdad militarment. Dels sis milions d'habitants de la ciutat, quatre són xiïtes. Gairebé cada adult xiïta de la ciutat té una arma. L'Estat Islàmic sap prou bé que una guerra brutal de casa en casa el destruiria.

—Tot i això, molts residents de Bagdad han fugit, i d'altres ja han començat a preparar-se.

—Aquestes dades són exagerades. La situació no és de pànic perquè sabem que l'Estat Islàmic no pot conquerir la capital.

—Fins fa poc també semblava impossible que l'Estat Islàmic pogués envair la segona ciutat més gran de l'Iraq. Ara, però, Mossul està sota control dels gihadistes.

—Sí, però la situació a Mossul era diferent. Hi viuen àrabs, kurds, turcmans i iazidites que han patit sota un

El polític iraquí Ahmad Chalabi va tenir un paper infame en la invasió nord-americana del seu país el 2003. En aquesta entrevista parla de l'ascens de l'Estat Islàmic, sobre per què Occident va avaluar malament la capacitat dels gihadistes i sobre si és el moment de cooperar amb Al-Assad.

Govern central sectari. Se senten exclosos i enganyats pel Govern. El que va passar era previsible. Fa sis mesos ja teníem indicis clars que l'Estat Islàmic estava preparant-se per atacar. Durant molt de temps els islamistes han

estat recaptant els seus propis impostos a Mossul, uns cinc milions de dòlars al mes. Ja al gener, el president kurd Masoud Barzani va advertir el Govern d'un desastre imminent.

—I el Govern no va fer res?

Un lluitador peixmerga kurd en la seva posició durant un enfrontament amb l'Estat Islàmic.

—No. Maliki veia l'Estat Islàmic com una forma d'exercir pressió. Si no sóc reelegit, arribarà el terror. Aquest va ser el seu missatge.

—L'Estat Islàmic podria haver conquerit més territori si no els hagués atacat el Govern autònom kurd?

—El que van aconseguir els kurds va ser excepcional, tant en l'àmbit militar com diplomàtic. Els Govern europeus ho van reconèixer i van abandonar la seva reticència als lliuraments d'armes. Ara necessitem un lideratge militar conjunt perquè els kurds i l'exèrcit puguin recuperar Mossul.

—Els kurds creuen que estan més a prop que mai de tenir el seu propi Estat. Us preocupa la secessió?

—Els kurds saben que no aconseguiran el seu propi Estat per la força de les armes, sinó a través del reconeixement internacional. Sens dubte van sentir el que va dir el ministre

d'Afers Estrangers d'Alemanya en relació amb els lliuraments d'armes: no hi ha un Estat kurd. Però això no hauria d'impedir que els kurds continuïn desenvolupant les seves pròpies institucions. Tot i això, el millor per a ells seria continuar sent una part de l'Iraq, però a canvi hem de respectar la seva nacionalitat, el seu idioma i la seva cultura.

—I si això no és prou per als kurds?

—Això no significaria la fi de l'Iraq. Alemanya va perdre la Prússia Oriental. Avui dia, no és Alemanya un país fort de totes maneres?

—A Síria, l'Estat Islàmic lluita contra els grups d'oposició en rebel·lió contra el president Baixar al-Assad, que no intervé. Però ara els gihadistes també posen en perill el règim. Vostè creu que Al-Assad es peneix de no haver atacat abans l'Estat Islàmic?

—No ho crec. És cert que ara els islamistes són els únics que poden oferir una resistència significativa. Després de conquerir Mossul, l'Estat Islàmic va enviar 75 camions plens d'armes robades del nostre exèrcit a Síria. Però l'Estat Islàmic també va afeblir les forces que podrien haver estat perilloses per a Al-Assad, que d'aquesta manera va poder concentrar-se a consolidar el seu poder a les àrees metropolitanes com Damasc i la costa. Ara ens enfrontem a la pregunta: quin és el mal menor?

—I quina és la vostra resposta?

—Crec que és clar. Necessitem un front unit contra l'Estat Islàmic i Al-Assad és el poder decisiu que pot lluitar contra ells. Però la situació és absurda, perquè també hem de respectar les demandes de canvi. Jo estaria a favor d'un canvi digne.

—Un diplomàtic nord-americà a Bagdad ens va dir que els combatents de l'Estat Islàmic són "sociòpates dirigits per psicòpates".

—Això es pot aplicar als combatents d'Occident que se senten exclosos a Europa i vénen aquí per aquest motiu. Però els líders són antics oficials de l'exèrcit iraquí o professors universitaris. No són psicòpates, saben perfectament què estan fent, estan molt ben organitzats i tenen una jerarquia estricta.

—Què té de fascinant l'Estat Islàmic que fa que centenars de sunnites s'hi uneixin?

—L'Estat Islàmic no és corrupte. Això fa que sigui molt atractiu en un país com l'Iraq. I, per descomptat, molts se senten atrets pel seu èxit militar. Per primera vegada, els sunnites tenen una força de combat efectiva. Per als sunnites, l'Estat Islàmic té una funció similar a la de Hezbollah per als xiïtes. Abans de conquerir Mossul, l'Estat Islàmic tenia uns 10.000 combatents, però ara en té molts més. La seva taxa de reclutament és extremament alta: cada mes s'hi formen uns 2.000 homes. El seu èxit es propaga a Jordània, Líbia i la península Aràbiga, i fins i tot a Mali i el Pakistan.

—Però de totes maneres, la columna vertebral de l'Estat Islàmic són els clans sunnites que Maliki, bàsicament, va fer que es rebel·lessin.

—Molts sunnites es van unir a l'Estat Islàmic perquè se sentien mal tractats. Recuperar la seva confiança és la tasca principal del nou Govern. Això serà difícil, però és possible.

—Quin serà el proper camp de batalla?

—L'Estat Islàmic segueix una estratègia clara. Primer de tot, vol consolidar el seu poder a l'Iraq i Síria. Aleshores, els seus combatents provaran d'avançar a la costa mediterrània de Síria. Si tenen èxit, això serà vist com el següent gran triomf. I llavors el seu objectiu serà Jordània, on les coses els seran fàcils. L'Estat Islàmic ja té un ampli suport en moltes ciutats jordanes. Quan hi arribin, tornarà a ser una gran sorpresa per a tothom.

—Per què ens equivocàvem tant sobre la situació a l'Iraq i Síria?

—Crèieu que l'Estat Islàmic només era un grup d'homes armats i vau subestimar les seves habilitats estratègiques i militars. Quan clans sunnites de prop de Fallujah es van rebel·lar a principis d'any, l'Estat Islàmic de Síria va enviar 150 combatents. Ara, els extremistes controlen una àrea enorme a l'Iraq. Abans que comencessin els atacs aeris dels Estats Units es podien moure amb total llibertat.

—El president Barack Obama va anunciar la intenció d'ampliar els atacs aeris contra combatents de l'Estat Islàmic a Síria. Rep positiva-

Achmad Chalabi va ser considerat com un possible successor del primer ministre iraquetà Nuri al-Maliki.

ment aquesta declaració de guerra als terroristes?

—Espero que puguem aprofitar aquest nou enfocament, que té visió de futur. És vergonyós, però sense el suport americà, l'Estat Islàmic ja s'hauria apoderat de més punts de l'Iraq. No fa gaire volien capturar la presa de Haditha, però els atacs aeris els ho van impedir. Ara el nostre exèrcit ha d'aprofitar tan bé com pugui aquesta ajuda.

—Creu que els EUA poden aturar l'Estat Islàmic només amb atacs aeris?

—No, també són necessàries tropes de terra eficaces. La coalició anti-Estat Islàmic ha de ser totalment realista en aquest aspecte.

—No s'oposaria al suport terrestre?

—Els Estats Units ja ens donen suport amb uns 1.000 especialistes. Però no ha de passar d'això. M'oposo a una intervenció militar més gran amb tropes terrestres. No seria útil.

—Quan els soldats americans es van retirar de l'Iraq el 2011, Obama va dir que el país era un Estat sobirà, independent i democràtic. Allò era mentida o bé un error enorme?

—En aquells moments, el president estava disposat a fer qualsevol cosa per marxar d'aquí. Durant la campanya havia promès retirar les tropes i havia de complir la promesa al preu que fos.

—Quan mira al seu voltant avui dia, el terror, el patiment humà, la misèria econòmica... encara creu que va valer la pena desfer-se de Saddam Hussein? Es penedeix de proporcionar informació falsa als EUA per justificar la invasió de 2003?

—No em penedeixo de res. I no vam donar cap informació falsa. Vam proporcionar tres informants i la nostra pròpia avaluació als americans. Però la decisió d'envair, la van prendre els americans pel seu compte. I, per molt difícil que la situació a l'Iraq sigui actualment, va ser una bona decisió derrocar Saddam Hussein. Amb ell no teníem futur. Avui, almenys tenim l'esperança que vindran temps millors.

Dieter Bednarz

© Der Spiegel

Traducció de Paula Arnas Antolín

ARA ÉS L'HORA D'ESCOLTAR TOTHOM

FES-TE VOLUNTARI PER UN PAÍS NOU

L'11 de setembre el món ha sentit la nostra veu

Volem fer un país nou on tothom hi participi. Per això, abans del 9N, **necessitem 100.000 voluntaris** per anar, porta per porta, a escoltar com volem que sigui el nostre nou país.

No volem convèncer ningú. Volem parlar amb tothom. Amb només una tarda de la teva vida formaràs part d'aquest moment històric.

ELLS I MÉS DE 27.000 PERSONES JA SÓN VOLUNTARIS

Toni Soler voluntari

Txe Arana voluntaria

Quim Monzó voluntari

Fes-te voluntari a www.araeshora.cat

ARA ÉS L'HORA
UNITS PER UN PAÍS NOU